

Muži jsou u nás diskriminováni

Olga Sommerová

<http://www.sommerova.cz/stranka.php?page=muzijsou>

Paradigma by se mělo obrátit

JUDr. Eliška Wagnerová, Ph.D.

<http://stridavka.cz/paradigma-by-se-melo-obratit.html>

Som za striedavku všade kde to je len možné

PhDr. Jaroslava Martinková

http://www.ligaotcov.sk/clanky/news_phdr-jaroslava-martinkova-som-za-striedavku-vsade-kde-to-je-len-mozne/

Dlouho jsem měla stejný názor, že dítě patří matce

Lenka Langerová

<http://stridavka.cz/dlouho-jsem-mela-stejny-nazor-ze-dite-patri-matce.html>

Bránění v kontaktu s druhým rodičem prostřednictvím odstěhování rodiče s dítětem v rámci ČR

Mgr. Michaela Sigmundová, Ph.D.

<http://stridavka.cz/braneni-v-kontaktu-s-druhym-rodicem-prostrednictvim-odstehovani-rodice-s-ditetem-v-ramci-cr.html>

Je pro naše dítě vhodná péče jednoho rodiče?

Vlasta Hurtová

<http://stridavka.cz/je-pro-nase-dite-vhodna-pecce-jednoho-rodice.html>

Domov nebo rodina?

Vlasta Hurtová

<http://hurtova.blog.idnes.cz/c/281411/Domov-nebo-rodina.html>

Střídavka funguje

Olga Gusmanová

<http://gusmanova.blog.idnes.cz/c/272696/Stridavka-funguje.html>

O střídavé péči vyprávím na potkání..

Olga Gusmanová

<http://gusmanova.blog.idnes.cz/c/334553/O-stridave-peci-vypravim-na-potkani.html>

Střídavá péče

Magdalena Kryslová

<http://magdalenakryslova.blog.idnes.cz/c/281069/Stridava-pecce.html>

Je mi smutno...

Jana Herinková

<http://stridavka.cz/je-mi-smutno.html>

Moralizování a pozitivní diskriminace u soudu

Helena Fukalová

<http://stridavka.cz/moralizovani-a-pozitivni-diskriminace-u-soudu.html>

Detská psychologička a súdna znalkyňa o porozchodovej starostlivosti o deti

Mgr. Lýdia Adamcová

http://www.ligaotcov.sk/clanky/news_detska-psychologicka-a-sudna-znalkyna-o-porozchodovej-starostlivosti-o-deti

Olga Sommerová

oficiální stránky

MUŽI JSOU U NÁS DISKRIMINOVÁNI

Rozvedení otcové se v českých zemích stali bezprávními a bezmocnými občany. Jejich děti coby rukojmí pomstychtivých matek ztrácejí základní lidské právo - právo na oba rodiče. Toto se děje pod taktovkou nezávislého soudnictví demokratického státu a za lhostejného přihlížení celé společnosti. Od opatrovnických soudů odchází matka jako vítěz, otec jako poražený. Skutečnou obětí války Novák versus Nováková je dítě. Podle starobylých zvyklostí klade společnost většinu výchovných povinností na matku. Při rozvodu se jí za to odměňuje právem na dítě jakožto válečnou kořist. Obojí je špatné, absurdní, zatuchlé, nemravné, nelidské.

Každý zná ze svého okolí desítky historek o marném otcovském dožadování se dětí na soudem přiklepnutý "styk" jednou za čtrnáct dní, o odmítání matek "půjčt" dítě, protože ono je právě dnes a vlastně skoro pokaždé nemocné. Dítě se stává nástrojem pomsty, aniž by jeho milující matka myslela na dítě samé - na jeho touhu po tátovi.

Muži, kteří nerezignovali na své otcovství, celá léta marně bojují s bývalými manželkami, se sociálními pracovníky, soudci a soudkyněmi. Jsou to otcové, kteří se dítěti po dobu trvání manželství věnovali více než je ve zdejších krajích zvykem, ti, kteří nebyli jenom dodavateli peněz do rodinného rozpočtu, ale empatickými kamarády, dospělými muži, pro které má člověk-dítě větší hodnotu než kariéra. S mnohými jsem se setkala v průběhu dvaceti let při natáčení dvou filmů na téma do očí bijící diskriminace mužů v českých zemích. První film jsem točila za komunistického režimu, druhý ve svobodné zemi. Nic se nezměnilo. Možná jen jedna pokroková novela zákona o rodině, zákona o společné výchově dítěte po rozvodu z roku 1998, kterou někteří soudci nazývají nešťastnou novelou a není zvykem ji naplňovat. Předseda Unie otců Daniel Nebeský, který jedenáct let bojoval o to, aby se mohl stýkat se svým synem, říká: "Čeští soudci jsou nezávislí - na mezinárodních úmluvách o právech dítěte, na republikových zákonech, na morálce, logice a prokazatelných skutečnostech." Hrdina mého filmu Evžen Voleský viděl naposledy svého, nyní devítiletého syna, před pěti lety: "Kdykoliv jsem si šel pro syna, zavolal na mě nový partner mé ženy policii. Synovi kroutil hlavou, aby se na mě nemohl podívat." Po pětiletém martyriu, opakovaných pokusech setkat se synem, po němž se mu bolavě stýská, obdržel Evžen Voleský od brněnského soudu zákaz styku se svým dítětem: "Cítím se poškozený v základních lidských právech zaručených naší ústavou, v právu rodiče na výchovu dítěte. U Mezinárodního soudu pro lidská práva ve Štrasburku jsem podal žalobu na Českou republiku."

Naším dětem chybí otcové. Dcery postrádají předobraz budoucího manžela, synové mužský vzor. Několik set českých mužů, vyvržených z rodin, prolamuje svým donkichotským úsilím o kontakt s vlastním dítětem tradiční obraz vzdáleného chladného otce.

Stát, pro nějž je rodina základním stavebním prvkem, jim v tom důsledně brání.

Olga Sommerová

Biografie
Filmografie
Novinky
Knihy
Články
Rozhovory
Ceny
Kontakt
Forum

Je pro naše dítě vhodná péče jednoho rodiče?

Vlasta Hurtová

Možná jste už četli některé články o tom, kdy je a kdy není pro děti po rozvodu vhodná střídavá péče. Na rodiče usilující o střídavou péči jsou zde kladeny tak nesmyslně vysoké nároky, že jejich sítím by snad neprošli ani partneři v dosud fungujícím vztahu. Připomíná mi to pohádky, kde uspěje pouze princ, který splní nespílitelné.

Zamýšlí se ale vůbec někdo nad tím, za jakých podmínek je vhodné ponechat dítě v péči pouze jediného rodiče? Myslím, že sotva. Tak pojďme se o to pokusit. Jaké faktory zde mají vliv?

1) Věk dítěte - žádný z odborníků vám neřekne, v jakém věku nebude dítě jednoho z rodičů silně postrádat. Dítě vnímá oba své rodiče už v prenatálním stádiu. Téměř vždy nepřítomnost jednoho z rodičů (dřív nebo později) cítí jako ztrátu, bolest a nejistotu, je zde velké riziko do jeho dalšího vývoje. Rozvod je navíc poškozením mezigeneračních svazků, na naše chyby tak mohou doplácat ještě i naši vnuci. Věk dítěte tedy nehraje žádnou roli. Velmi nebezpečné je pro rozvod a následnou péči pouze jednoho z rodičů např. období dospívání. Revoltující "puberták" sice vykřikuje: *"Dejte mi všichni pokoj!"*, ve skutečnosti však potřebuje zvýšenou pozornost svých rodičů. Pokud soustavně podléhá pouze autoritě jednoho z nich, je to nejlepší cesta, jak jej zahnat do nějaké nevhodné party, která mu lásku, péči a (možná i přísnější) výchovu chybějícího rodiče rozhodně nenahradí.

2) Nevynucený souhlas obou rodičů s péčí pouze jednoho z nich by měl být naprostou samozřejmostí, vzhledem ke všem negativním důsledkům, které zde mohou nastat. Jelikož je dítě v kontaktu s jedním z nich velmi omezeno, je důležitá také **schopnost a ochota rodičů spolu komunikovat**, poskytovat informace a spolupracovat při výchově dítěte, domlouvat se na všem ohledně vzdělání, zdraví dítěte a dalších věcech. V komunikaci s dítětem je pak nezbytné dodržet pravidlo "o nepřítomném jen dobře". Pokud nejste schopni s dítětem a před dítětem mluvit pouze v dobrém o svém bývalém partnerovi, naopak máte třeba tendenci jej kritizovat (pozor - dítě vás vnímá, i když máte pocit, že si třeba hraje a vůbec neposlouchá, jak se bavíte s někým jiným), popřípadě o něm mluvíte jen neutrálně nebo raději vůbec, nepřipadá pro vás výhradní péče v úvahu – dítě je totiž v nebezpečí jednostranného ovlivnění. Vy nepotřebujete mít svého bývalého partnera v úctě, vaše dítě ale ano, jelikož je "společným mixem" vašich genů.

3) Blízkost bydliště obou rodičů - velmi důležité je, aby dítě **nebylo rozvodem vytrháno** z jedné části své rodiny či z kolektivů kamarádů, tedy aby mohlo např. navštěvovat stále své prarodiče a další příbuzné a samozřejmě také stejnou školu/školu. Zcela oprávněný je proto požadavek, aby rodič, který chce mít dítě ve své výlučné péči, změnil bydliště své i dítěte pouze se souhlasem druhého rodiče. V opačném případě by neměl mít šanci dítě do své péče získat.

4) Stejně výchovné metody - toto je také zásadní požadavek. Rodiče by měli dokázat odolat tomu, aby dítě ve výlučné péči začali například rozmazlovat a poskytovat mu různé výhody. A to i když máte oprávněný pocit, že se na dítěti proviňujete a že mu musíte ztrátu rodiče nějak vynahrazovat. Je to ovšem velmi nevhodné - děti mají tendenci toho zneužívat, a může se pak stát, že vám začnou vyhrožovat: *"Povol mi to, dej mi to, nebo už k tobě nepůjdu,"* případně *"půjdu bydlet k druhému rodiči"*.

5) Naprostá preference potřeb dítěte před vlastními - největší potřebou dítěte je mít dobrý a fungující vztah k oběma svým rodičům, proto je nezbytné umožnit dítěti navštěvovat druhého rodiče co nejčastěji, různé kroužky či jiné aktivity jsou druhořadé. Je potřeba potlačit vlastní ego či ambice, které do dítěte mnohdy nevhodně vkládáme.

6) Dlouhodobě podobný poměr péče obou rodičů o dítě jako před rozchodem - jestliže v tomto směru dochází k jakýmkoliv změnám a rodič, který chce mít dítě ve své péči, plánuje do budoucna např. návrat do zaměstnání a dítě by tak musel z časových důvodů svěřit chůvě, do jeslí či do školky, měl by o tom vyrozumět druhého rodiče a umožnit mu v tomto čase o dítě pečovat. Další z klíčových podmínek pro minimalizaci traumatu dítěte je, co nejvíce mu zachovat nejen všechny pečující osoby, ale také všechny osoby milující. Je velmi důležité, aby se dítě cítilo být součástí celé své rodiny.

Dítě má být vedeno k tomu, aby si i po rozvodu rodičů zachovalo úctu k oběma z nich. Vraťme se tedy k nadpisu článku: *"Je pro naše dítě vhodná péče jen jednoho rodiče?"* Dokážete-li se takto ptát a nepožadujete ji pro sebe za každou cenu, je zřejmé, že dítě je pro vás na prvním místě.

Domov nebo rodina?

Pokouším se nejen tímto článkem apelovat na všechny rodiče, aby se v zájmu svých dětí pokud možno nerozváděli, ale spíš zavčas hledali řešení svých partnerských problémů a krizí. A v případě rozvodu zdůrazňuji nutnost umět se i bez dohledu státních orgánů dohodnout. Nikdo nezná jejich děti lépe, než oni sami. Kdo jiný už by měl jednat ve prospěch dítěte, když ne jeho rodiče? Ale také OSPODY, soudy a další by při svém rozhodování měly více vycházet z nenahraditelnosti rolí a přínosu obou rodičů pro další život dítěte.

- **Dítě totiž není věc, kterou by si případně mohl jeden z rodičů přivlastnit.**
- **Oba rodiče by si měli uvědomovat nejen svou vlastní důležitost, ale také nepostradatelnost toho druhého rodiče.**
- **Dobré komunikaci se lze po rozvodu postupně zase učit, nikdy není pozdě se o ni snažit a znovu a znovu pokoušet. Rodičovství je prostě u nás lidí párová záležitost, bez komunikace se to neobejde a nelze na ni jednoduše rezignovat.**
- **Kvůli dětem i pro klid svého svědomí spolupracujte. Hledejte způsoby JAK ANO ne výmluvy PROČ NE! Spolupracujte i tehdy, jestliže máte pocit, že se vám bývalý partner pouze mstí a o děti mu nejde. Nesnížte se na jeho úroveň a respektujte předem stanovené či dohodnuté. Střídavá péče spolupracujících rodičů může dát dítěti do života mnohem více, než „naoko“ úplná, ale nespolečující, nekomunikující a konfliktní rodina. Uvědomte si, že všechny vaše dílčí neúspěchy v oblasti rodičovské spolupráce a komunikace „neodskáče“ v konečném důsledku nikdo jiný, než vaše děti. A to před rozvodem i po něm.**
- **Chcete mít ze svého dítěte sebevědomého, samostatného, vyrovnaného, citlivého, spravedlivého.... zkrátka především „dobrého“ člověka? Pak je na místě řídit se příkázáním „Cti otce svého a matku svou...“ a vychovávat děti podle něj.**
- **Rodina přináší každému z nás nejen nezrušitelné dědictví genů, ale především vztahy. I v dětském domově nebo azylovém domě najdete jistě zázemí, svůj pokoj, svoji postel, čisté oblečení, pravidelnou stravu a režim. Pociť domova se zde však vytrácí, protože tady chybí láska a pevné rodinné vazby.**
- **„ Moji rodiče mě oba mají rádi“ ... to je jedna z nejdůležitějších vět, která by se měla stále promítat do myslí našich dětí, aby mohly spokojeně žít.**
- **Dítě má právo na oba rodiče a to téměř za všech okolností, tedy i po rozvodu.**
- **Čas dítěte běží rychleji, než ten náš. Pokud dítě nemá možnost sdílet svůj život s jedním ze svých rodičů, zanechá to na něm pravděpodobně neblahé a trvalé následky. Cílem rodičů by tedy nikdy nemělo být vymazat toho druhého z myslí dítěte. Pokud dítě žije většinu času pouze s jedním z rodičů a nepostrádá zároveň toho druhého, není něco v pořádku!**
- **Dítě by se u žádného ze svých rodičů nemělo cítit pouze jako na návštěvě. Dopřejte svým dětem i po rozvodu ten luxus a úžasný pocit, jak moc jsou pro vás důležité. Dejte jim jistotu, že jsou u vás vítány kdykoliv, ne jen ve dnech volna. Dejte jim možnost být příslušníky vaší domácnosti. Sdílet s mámou i tátou starosti a radosti všedních i svátečních dní – to je, o čem tu běží...**
- **Známé přísloví by se možná dalo parafrázovat na „kolikrát jsi milován, tolikrát jsi člověkem“. Laskou, péčí a výchovou mámy a táty vše nekončí, naopak. Jsou tu přece často další sourozenci, babičky a dědečkové, tupa sestrůvka a bratrůvka, širší rodina z jedné i z druhé strany. Nedopusťte, aby vaše dítě přicházelo o tyto vzácné vztahy. Aby mělo pocit, že tráví své víkendy a prázdniny u „cizích“ lidí. Nedělejte z něj – byť jen na krátký čas – bezdomovce a bat'ůžkáře, který si musí všechny své nejněžnější věci přenášet, protože u jednoho z rodičů nemá NIC.**
- **To, že nedovolíte, aby dítě přišlo o pevnou vazbu na druhého rodiče, neznamená, že mu berete nějaké zázemí domova. Domov totiž máme tam, kde nás mají nejvíce rádi. U mámy a u táty!**
- **Fungující rodinu nic nenahradí. Střídavá péče je však řešením pro ty rodiče, kteří se poctivě snaží minimalizovat negativní dopady rozvodu na své děti.**

Vlasta Hurtová

hurtova.blog.idnes.cz

"Děti musejí snášet hloupost dospělých, dokud nejsou dost velké, aby je opakovaly." Jean Anouilh

Karma autora: 0,00

O autorovi:

Neživím, nepřepínám, ale pořád něco řeším...

Seznam rubrik:

>> Osobní

>> Nezařazené

Moje články na blogu OnaDnes.cz

Střídavka funguje

přepisuji můj příspěvek na stránky o střídavé péči, protože se mi občas stane, že mě tatínkové oslovují s tím, jak střídavá péče ve skutečnosti funguje.

... jsem matka 8 letého syna ve střídavé péči. Můj příběh je o tom, kdy jsme se rozešli my, dva dospělí lidé, kteří spolu nebyli šťastní a protože oba milujeme našeho syna samozřejmě stejně, věděla jsem, že on nás potřebuje také stejně, oba dva. Možná i proto, že jsem začala pracovat už když malému byly 2 roky a vozili jsme ho k babičce-tchyni, byl pak přechod o rok a půl později na střídavku jednodušší, protože vzhledem k pracovní době musel u babičky zůstat někdy i přes noc a já jsem tedy byla zvyklá, že dítě nespí vždy doma. To je možná jeden z důvodů u matek-kamarádek, které střídavku nechápou a zase z mého pohledu na dětech jsou více závislé. U nás bylo vše taknějak pozvolna a nenásilně. (Jen asi dvakrát se stalo, že jsem měla výčitku, když malý marodil a byl zrovna s babičkou, že s ním mám být já.) Když jsme se rozešli nepozorovala jsem na malém vůbec žádné výkyvy, byly mu necelé 4 roky.

Až po roce jsem se dozvěděla, že tam byl nějaký problém ve vztahu malý - nová partnerka, ale víc jsem nezjistila, bylo mi to řečeno v době, kdy už bylo po problému. Dodnes nevím o co šlo. A ani po tom nepátrám, protože mám k bývalému důvěru, že by zásadní věc řešili vždy ve prospěch syna.

Měli jsme později jen jeden malý zkrat za dobu 5 let střídavky, kdy jsme asi hodinu měli výměnu názoru kdo je víc, jestli otec nebo matka, když jsme si neuměli představit situaci, která nastane s přechodem malého ze školky do školy a my budeme muset zavést řád i do střídavé péče. Jednalo se pouze o momentální emoční "výplach mozku". Oba máme s pravidly maličko problém a v době školky jsme si malého střídali jak nám to vyhovovalo. Musím upřesnit, že jsme nebyli manželé a ani jsme nenechali rozhodovat soud o tom, kdo bude naše dítě vychovávat, dohodli jsme se na všem sami. Myslím, že je velice důležité, že nám zůstal vůči sobě respekt a úcta a na tom jsou postaveny základy pro fungování střídavky u nás dvou. Přála bych to tak všem, kdo je ve stejné situaci. Bohužel se setkávám s opačnými případy. Ale znám i pár těch, kterým střídavka také funguje.

Měla jsem i opakovaně problém s tchyní, která občas neblaze zasahovala do péče, ale po rozhovoru s bývalým, kdy jsem ho požádala, aby cokoliv se bude dít kolem našeho dítěte řešil vždy a jen se mnou jsme se dohodli, že si nenecháme mluvit do výchovy syna třetí osobou a všechny důležité věci, třídní schůzky, doktory a další budeme vždycky řešit jen my dva, rodiče, po domluvě. Protože jak říkám, neměli jsme daná žádná jasná pravidla, ta začala vznikat až když problém nastal a situace se musela řešit. Je to opravdu o komunikaci a ochotě rodičů vyjít si v zájmu dítěte vstříc a nenechat si do toho "kecat" někým dalším. Tak to alespoň platí u nás. Kdykoliv jeden nebo druhý z nás dvou přišel s nějakým naočkovaným nápadem, okamžitě se protistrana stavěla do opozice a nevyřešilo se nic. Od těch dob se díváme na všechno očima i toho druhého.

Já jsem dnes šťastná, že jsem si jako otce pro své dítě vybrala inteligentního chlapa, se kterým se na všem dohodnu a jsem naprosto v klidu, když je malý u tatínka, protože vím, že je o něj stoprocentně postaráno. Maximálně si vyčistí zuby.

A co oči nevidí... nemám důvod řešit, taky koukáme občas na pohádku až do 22:30h a usínáme u ní smotaní, zachumlání v peřině, ručku v ruce a spokojení...

Olga Gusmanová

gusmanova.blog.idnes.cz

příběhy ze života, zážitky osobní nebo lidí z mého okolí, situace se kterými jsem se setkala a nějak mi zůstaly vryté v paměti, různá zamyšlení, pohledy na vztahy mezi lidmi, o seznamování se s muži, o hledání, o poznání... o životě různě

Karma autora: 0,00

O autorovi:

svobodná matka, samoživitelka s 8 letým synem ve střídavé péči, podnikatelka, původem z Plzně od svých 18 let žijící v Praze. Osobnostní typ - INFP, ENFP

Kontakt:

Email: olig.blog@seznam.cz

Seznam rubrik:

>> [Osobní](#)

>> [Nezařazené](#)

[Moje články na blogu OnaDnes.cz](#)

O střídavé péči vyprávím na setkání..

..že se nehodí pro každého, to vím, z vyprávění různých příběhů. Občas se setkávám s lidmi, které podle jejich výrazu na tváři zarazí, když se zmíním, že mám syna ve střídavé péči.

Nepřekvapuje mě jejich reakce, jsou to převážně matky, které vychovávají nebo vychovaly své děti buď v kompletní rodině, nebo úplně samy.

Nedávno jsem se potkala s paní během jednoho průzkumu, do kterého jsem se zapojila a který mapuje životní situaci lidí nad 50 let.

Když jsme se už po dotazování bavily o životě obecně a já zmínila, že mám syna ve střídavé péči, podívala se na mě paní zvláštním pohledem, který už znám a naše povídání na chvíli přetrnulo ticho.

Pro tyto případy vyprávím pořád to samé o okolnostech naší střídavé péče. Říkám vždycky – ona střídavá péče bylo jediné možné řešení v našem případě, nejen proto, že syn tátě potřebuje a jeho táta by za něj dýchal, kdyby mohl, ale také proto, že i já jsem potřebovala pracovat a sehnat práci, a jak víme, pro ženu s dítětem to není jednoduché.

Paní už souhlasně pokyvovala a tak jsem pokračovala..

Moje dítě má, a jsem si toho dobře vědomá, tátě, který je možná trochu výjimkou, stará se o něj od malička, byl s ním v noci vzhůru, když mu rostly zoubky, nosil mi ho v noci na kojení, chodil s ním k doktorce na očkování, i k zubařce a když mohl, chtěl být u všeho. Ví, že tohle dost tatíneků nedělá. Tenhle náš ano a možná i díky tomu si vytvořil k synovi silné pouto a ví o něm všechno.

Kdybych měla syna v péči sama a tatínek by měl jen víkendy, neumím si dost dobře představit, jak bych všechno zvládala, práci, nákupy, večeře, školu, kroužky, praní, žehlení, svačiny. Musela bych, to je jasné, ale byla bych uhoněná, vystresovaná matka, neměla bych čas ještě si se synem hrát a blbnout. A v jeho 18 ti letech, když mě přestane dítě potřebovat, co by bylo potom, skončil by mi život? Nejsem typ, co by obětoval život jen potřebám dítěte a v jeho dospělosti by čekal, že dítě se mu odvděčí, což je pro mě odstrašující příklad z naší rodiny.

Zvolila jsem tedy variantu, kdy v týdnu, kdy syna nemám si беру více práce a plánuji si čas podle sebe a v týdnu, kdy syna mám se snažím věnovat co nejvíc jemu. A myslím, že si ho víc užívám, víc se na něj těším, než když bych ho měla v péči každodenní. Všechno má své plusy i minusy, to je jasné. Minusy vidím ale minimální, protože průběžně komunikujeme a na všem se dokážeme dohodnout, hlavně bez jakýchkoliv výčitek, nářků a jiných zbytečných emocí.

Paní mě poslouchala,

a pak řekla- to má váš syn štěstí, že má takového tátě a Vy taky, toho si važte.

Začala sama vyprávět, že její dcery, dnes už dospělé, přestože se o ně jejich otec moc nezajímal, vždycky ho hledaly, po tom co odešel a bylo jasné, že jim chybí.

Zmínila i situaci, kterou jsem vysledovala i v jiných případech – když se jeden z rodičů o dítě přestane sám zajímat, dítě na sebe začne různě upozorňovat, vyhledává ho, snaží se získat si jeho pozornost.

Olga Gusmanová

gusmanova.blog.idnes.cz

příběhy ze života, zážitky osobní nebo lidí z mého okolí, situace se kterými jsem se setkala a nějak mi zůstaly vryté v paměti, různá zamyšlení, pohledy na vztahy mezi lidmi, o seznamování se s muži, o hledání, o poznání... o životě různě

Karma autora: 0,00

O autorovi:

svobodná matka, samoživitelka s 8 letým synem ve střídavé péči, podnikatelka, původem z Plzně od svých 18 let žijící v Praze. Osobnostní typ - INFP, ENFP

Kontakt:

Email: olig.blog@seznam.cz

Seznam rubrik:

>> [Osobní](#)

>> [Nezařazené](#)

[Moje články na blogu OnaDnes.cz](#)

Tato matka dvou dcer vyprávěla i o tom, jak dcery do určitého věku o otci básnily, těšily se na něj, opřádaly jeho osobu závojem vlastností, které ve skutečnosti neměl.

Tuto matku to samozřejmě asi mrzelo, když věděla, že jejich otec zdaleka není hodný takového obdivu, nemohla jim vyprávět, že se nestará, jak by otec měl a opustil i další rodinu a další dvě děti a má v pořadí 3. manželku a s ní další dítě, kde se tento nefunkční model otce opakuje. Že po rozchodu, kdy mu nechala klíče od domu, aby mohl za dcerami přijít kdykoliv bude chtít ji z domu zmizely všechny cenné věci, dokonce hodiny po jejich rodičích. Když s ním v klidu situaci rozebírala, včetně toho, že jí finančně nepřispívá a vzal si i co mu nepatří, dostalo se jí odpovědi – moje milá, ty tomu přece nemůžeš vůbec rozumět...

Mrzelo jí, že děti neocení to, že jejich matka se o ně stará docela sama, že je unavená, aby všechno zvládla. Všechno co dělala ona bylo samozřejmě a automatické. Pochopitelně.

Když viděla obě dvě holčičky, jak se týden dopředu těší na to, jak jejich otec jednou za 2 měsíce přijede, jak jsou nedočkavé a natěšené, jistě ji píchlo u srdce. Ale byla natolik rozumná, že si svoje smutky nechala pro sebe a jejich radost chápala.

Byla tu i od toho, aby utěšila uplakané oči a uchlácholila zklamané dušičky vymyšleným vyprávěním o tom, jak tatínek má opravdu moc práce, když den před víkendem zavolal, že přijet nemůže.

Příběh je vždycky trochu jiný, přesto se některé okolnosti, co slýchám, dost podobají.

Podle mého názoru, a také z jejího vyprávění, už dospělé dcery postupem času pochopily a vysledovaly samy, jak se celá situace s jejich tatínkem má. Maminku dnes berou jako kamarádku a mají společně moc hezké vztahy.

Že jim táta ale ve výchově chyběl, je jasné - dodala paní nakonec.

Tato paní je dnes v důchodu, který má velmi malý na to, aby ji uživil, proto provozuje svůj obchod s potravinami, kde je od rána do večera. Je to paní velice sympatická, veselá, s optimistickým postojem k životu. Jedna její dcera se odstěhovala s přítelem do pronajatého bytu, ale jsou stále v kontaktu. Druhá dcera žije s ním a pracuje v bance v nedalekém městě.

Paní má přítele, který se během našeho povídání několikrát v obchodě objevil, a kterého vždy vtipně poslala pryč s tím, že si povídáme a není to pro jeho uši, usmál se, odešel a za půl hodinky už tam byl zas. Sympatický chlapík v montérkách, s veselými očima ji zrovna odčerpával vodu ze zatopeného sklepa. Jak řekla, žijí každý ve svém domě a vypomáhají si vzájemně a naprosto jim to vyhovuje. Bylo vidět, že se mají rádi, respektují se a život berou s humorem.

Rozloučily jsme se moc hezky, popřály si zdraví a úspěšné podnikání a odjížděla jsem s pocitem, že bych tuhle paní ještě ráda někdy viděla, abych jí do té malé vesničky u Berouna jela jen pozdravit a zeptat se, jak se jí daří...

Střídavá péče

Střídavá péče – téma, které se probírá ze všech stran. „Matky nechtějí přistoupit na střídavou péči, aby se pomstily manželovi“, to je jeden z nejčastěji uváděných důvodů.

Určitě je určité procento žen, které se chtějí mstít přes děti, ale já si myslím, že důvod je někde úplně jinde.

V našem státě pořád přetrvává názor, že matce se děti nesvěří do péče jen v případě, že je jako matka špatná. A tím by se mělo se vším začít.

Láska – dítě – rozchod. A tady by měla začít fungovat určitá POVINNÁ pravidla.

V případě manželství se soud snaží partnery usmířit třeba za pomoci rodinných poraden. Většinou marně. V případě, kdy rodiče nejsou manželé, se prostě dva dospělí rozejdou. Ale z těch vztahů zůstanou děti.

A tady by měli nastat určité povinnosti dospělých.

V první řadě by měli povinně absolvovat kurz rodičovství po rozchodu (rozvodu). Zde by jim měli odborníci vysvětlit, jak se cítí jejich děti a jak by se měli oni chovat k sobě a každý z nich k dítěti. Měli by je naučit, že před dětmi se druhý rodič nepomlouvá, že jako rodiče jsou si rovni. Měli by jim vysvětlit, že si musí dohodnout určitá pravidla, která budou v chování ke svým dětem dodržovat. Například žádné předhánění v tom, kdo koupí dítěti nákladnější dárek nebo kdo mu víc dovolí.

Je mylná představa, že dítě bude milovat toho, kdo mu dá víc peněz.

Z takového dítěte vyroste charakterově pokřivený jedinec, který bude mít rád peníze a v životě nebude uznávat jiné hodnoty než materiální.

Děti potřebují k životu určitá pravidla, musí vědět, kam až mohou zajít.

Dítě mnohem více ocení čas, který mu rodič věnuje než drahý dárek, se kterým si dítě hraje samo.

Už i u nás se zjišťuje, že narkomani a zloději vyrůstají především z dětí, kterým se rodiče nevěnují a nezáleží tu na vzdělání ani materiální situaci rodičů.

V kurzu by jim měli vysvětlit, že oba rodiče jsou pro dítě důležití a oba mohou dítěti dát hodně do života.

Mluvíme samozřejmě o kvalitních rodičích. Nikoliv o těch, kdy si jeden z nich najde partnera a ten je pro ně nejdůležitější na světě a děti ho přestanou zajímat.

Ale především by se mělo začít tím, že přestaneme odsuzovat ženy, které nemají děti ve své péči nebo mají děti ve střídavé péči.

Když jsou rodiče rozumní, je střídavá péče to nejlepší řešení pro všechny.

U nás je zaběhlý vzor matky-samoživitelky, která má jedno až dvě zaměstnání, je utahaná, vynervovaná, má pocit, že nic nestihá a podvědomě je v ní zakotveno, že by měla zvládat víc než jen starost o děti, o finance a o domácnost.

Proč ten vzor nezměnit?

Magdalena Kryslová

magdalenakryslova.blog.idnes.cz
Psát chci hlavně o běžných radostech i starostech.

Karma autora: 0,00

O autorovi:
Žena, kterou zajímá všechno od politiky, přes ekonomiku až po "obyčejný" život "obyčejných" lidí.

Seznam rubrik:

- >> [Vánoce](#)
- >> [Ústecký kraj](#)
- >> [Život a já](#)
- >> [Střídavá péče](#)
- >> [Rokycansko](#)
- >> [Osobní](#)
- >> [Nezařazené](#)

Proč nevysvětlit lidem, že rodiče znamená muž a žena. A že dítě má právo na oba. Mně se líbí představa, kdy dítě bydlí u obou rodičů, byť rodiče bydlí každý jinde. Když se rodiče dokáží domluvit tak, že oba bydlí v jednom městě v blízkosti stejné školy, je to ideální. Dítě má stejné učitele, stejné kamarády a ví, že má oba rodiče nablízku.

Jen dospělí si myslí, že dítě špatně snáší, když není stále v jednom prostředí. Dítě, které ví, že má svoje věci u otce i u matky, že svoje oblíbené oblečení a hračky si klidně může stěhovat s sebou, tak mu nevadí střídání bytů. To až v dospělosti z pohodlní a začne vyžadovat určitý stereotyp. Děti jsou neuvěřitelně adaptabilní.

Přínos pro dítě by byl velký. Místo nervní matky by se vracelo k matce, která by byla odpočatá, měla by pocit, že je také člověk s právem na život a měla by čas se věnovat dítěti bez pocitu, že nezvládne všechno, co potřebuje.

Zkusme se změnit v myšlení. Přestaňme říkat, že dítě dokáže vychovávat jen matka, že otec je nezodpovědný tvor, který se o dítě nedokáže postarat. Já vím, jsou i taci, kterým svěřit dítě rovná se vystavit je nebezpečí života. Ale takové jsou i některé ženy. Vzpomeňme na případy, kdy žena opustí dítě, někdy i hodně malé v kočárku a zpije se v nějaké restauraci

Místo toho začneme zapojovat muže do starosti a výchovy dětí.

Přestaňme pokračovat v trendu, že péči o dítěte se ve škole učí dívky a kluci místo toho mají práci v dílnách. Učme už od dětství muže, aby věděl, jak se postarat o dítě, jak ho nevystavovat nebezpečí, jak o něj mít zodpovědnost. Mysleme na děti.

Já vím, že jsou muži, kteří rozvodem ztratí o dítě zájem nebo péči o děti považují za něco podřadného.

Změňme to tak, aby muži brali péči o dítě jako svou povinnost, stejně, jako tomu je u žen.

V naší zemi je hodně mužů, kteří se zvládnou postarat samostatně o dítě tak, aby dítě bylo v pohodě, šťastné a nešlo mu o život.

Není lepší rodič ten, který je s dítětem 24 hodin denně a přitom je unavený, na dítě jen řve a v noci se trápí výčtkami, že všechno není dokonalé.

Milé ženy, zahodte myšlenku, že jen žena se má starat o dítě. Zapřemýšlejte nad tím, kdy je Vaše dítě nejšťastnější a zkuste mu to umožnit.

Možná budete překvapené, jak moc se změní vztah Váš a Vašeho dítěte, jak bude prima, když týden budete mít dítě doma Vy a týden jeho otec. Jak budete odpočatá, budete mít spoustu energie a elánu.

Na dítě mají být dva, tak když to jde, proč toho nevyužít. Tím, že budete občas myslet i na sebe se horší matkou nestanete.

Podmínkou ale je, aby jste se nesnažily soupeřit se svým bývalým manželem. Chlap dává dítěti to chlapské, žena to ženské. Oboje je pro dítě důležité. A Vaše dítě Vás bude milovat i když nebude bydlet s Vámi. A když se dokážete domluvit vy, dospělí, tak Vaše dítě bude nejšťastnější, že vaším rozchodem nepřišlo ani o mámu ani o tátu.

Bohužel, ne všechny ženy mají štěstí na muže, kteří by o děti stáli i po rozchodu. A většinou jsou to právě ženy, které by střídavou péčí uvítaly.

Je mi smutno...

Jana Herinková

Pročítám si zde vaše příspěvky a je mi smutno z toho, co je v naší krásné zemi všechno možné. Opravdu nemáme na co být hrdí. Nedá mi to, abych zde nepřispěla také svou "troškou do mlýna", jak se říká.

Na celou situaci v našem opatrovnickém soudnictví se dívám z pohledu ženy - matky a upřímně nedokáži pochopit ty maminky (zasloužily by však zcela jiné označení), které svým dětem zakazují styk s jejich otcem, popouzí je proti němu a snaží se je nakazit svou nenávistí. Co se stalo mezi dospělými, je věc jedna, ale děti by měly být dotčeny co nejméně. Výjimkou jsou samozřejmě případy, kdy by rodič dítěti ublížil nebo ho jinak týral.

Já sama jsem rozvedená, manžel od nás odešel po domluvě, i na dětech jsme se dohodli (kluci, tenkrát 1,5 a 6 let). Zůstali u mě. Už během našeho společného soužití manželovi to "tatínkování" moc nešlo, tak jsem to i očekávala. Bylo to snadné, vím, ale jsem si jista, že pokud by tenkrát navrhoval střídavou péči, byla bych pro. On nebyl nikdy takovým tím otcem, se kterým by se dalo hrát si, povídat, nebo chodit třeba po lese. Byl pasivní, neustále seděl ve svém pokoji u PC, měl rád svůj klid. Děti přehlížel. I přesto jsem před ani po rozvodu nenaváděla chlapce proti němu. Jednou je to jejich táta, měli by ho brát takového, jaký je, a rozhodně jim nebudu zakazovat ho navštěvovat. Ani to nedělám.

Zcela jinou situaci však řeší můj nynější přítel. Je před rozvodem, téměř rok již usiluje o svěření svých dětí (4 a 5 let) do péče. Jeho šance jsou ale v naší zemi mizivé. Bohužel proto, že je "pouze" otcem svých dětí. Fakt, že nemá to správné pohlaví, jednoznačně zastihuje důkazy, že matka dětí byla schopna rodinu opakovaně opustit a nedat o sobě měsíc, dva vědět, je nesvědomitá, o děti pomalu není schopna se sama postarat, učí je lhát, nechodí s nimi na povinné prohlídky a očkování, nedostatečně je obléká, bere je do nevhodného prostředí, nevede je k hygieně, neustále na ně křičí, nebere na ně ohled, psychicky je zanedbává, není schopna jim zajistit oblečení, místo na spaní. Navádí je proti otci a celé jeho rodině, sama si vymýšlí, že otec pije, bije ji i děti.

Zdaleka to není všechno, ale je to katastrofa. A chlap nemá jak se bránit. Jak je jednou opilec a násilník, těžko se takového nařčení zbaví. A sociálka, ta nepomůže, u soudu je pro matku, mezi čtyřma očima pro otce. Co dodat.

Vháni mi slzy do očí, když se přítelova dcerka ke mně přitulí a pláče mi v náručí. Neustále opakuje, že chce být s námi, nechce zpátky k mamince, co je na ně zlá. Trvá to už dlouho, děti trpí a já jim nemohu říci víc, než ať to vydrží, že to přece u maminky není tak špatné. Vysvětluji malé, že je má maminka ráda, i když ona sama to tak necítí. Cítí jen zradu milované osoby, protože ona bude svou matku stále velice milovat, čím víc jí ona bude ubližovat. Bude ji neustále bolet fakt, že je v tak útlém věku dokázala opustit, a i když se vrátila a vzala je k sobě, chová se právě tak, jak se chová.

Je to začarovaný kruh. Otec, ať dělá, co dělá, otočí se proti němu. A moji chlapci? Svého nevlastního tátu, protože "táto" mu opravdu říkají, mají moc rádi. Věnuje se jim, hrají si spolu, chodí ven. Samozřejmě je občas odkáže do určitých mezí, když zlobí, ale tak to má přece být. Rozhodně se ale neopíjí a není hrubý a oni si užívají, že ho mají doma, když jejich vlastní tatka mezitím založil novou rodinu a není s nimi on. A samozřejmě mne mrzí, že přítelovy vlastní děti o to přicházejí. O bezva výlety, hraní her, nebo jen o to obyčejné "blbnutí". Jsou o to všechno ošizeny institucí, která určuje, co je pro ně dobré, poněkud podivným způsobem.

V době, kdy toto píší, čekáme na pozvání k odvolacímu soudu. U okresního soudu děti svědili matce, i přes všechny důkazy a fakty (školka, lékař).

Proces měl pět stání, řešilo se kde co a provalila spousta lží. Bezúspěšně. Paní soudkyně nakonec rozhodla ve prospěch matky, nastavila pro děti velice stresující styk s otcem a "napálila" výživné, které mého přítele dohnalo do velice nepřijemné finanční situace. Mám z toho ten pocit, že se zkrátka tatínek moc cukal, tak ať si to "vyžere".

Takže pro úplnost, děti jsou s mámou a nešťastné. Otec je také nešťastný, navštěvuje psychiatra, aby měl vůbec sílu vytrvat. Spokojená je jen matka. I když probíhá odvolání, peníze jí jdou, dobrá půlka výplaty navíc pro ni a jejího dlouhodobě nepracujícího přítele. Vše samozřejmě pod záštitou našeho státu. A to se vyplácí.

Nakonec mohu pouze dodat jen to, že přeji nám i našim dětem hodně štěstí, budeme ho potřebovat.

Paradigma by se mělo obrátit

JUDr. Eliška Wagnerová, Ph.D.

Já musím především předeslat, že porozvodová péče o dítě je záležitostí bezpochyby multidisciplinární a já nejsem ani psycholog, nejsem ani soudce, který se zabývá rodinnou agendou, resp. porozvodovou agendou a v podstatě, jak víte, tak jsem měla praxi ústavního soudce, kde mně určité případy také prošly rukama, které se týkají této vaší dnešní agendy.

Chtěla bych zdůraznit, že vztah mezi rodiči a dětmi je vztah, který je přirozenoprávní. Je to přirozenoprávní vztah, čili je to cosi, co musí stát respektovat především, protože jednoduše jako právo - právo rodičů a dětí a dítěte a rodičů - předchází státu jako takovému. Nicméně naše Listina základních práv a svobod deklaruje určitá práva, přirozená právě co do svého původu, tak, že je chce respektovat pro přístě, že je chce chránit. Nejinak tomu je i s rodinným životem, který je garantován článkem 10 Listiny, a potom článek 32 hovoří už specificky o různých aspektech vztahů mezi rodiči a dětmi, přičemž tento článek je zčásti dán pod výhradu zákonodárce, jinými slovy zákonodárce tam má jakousi úvahu. Nicméně já se domnívám, že to možná není úplně šťastné řešení, které Listina přijala, právě proto že, jak říkám, ten vztah je vlastně přirozenoprávní a že zákonodárcova úvaha musí být limitována zachováním toho vztahu jako takového právě proto, že tedy státu jako takovému ten vztah předchází a to právo z něj plynoucí.

Chtěla bych zdůraznit, že samozřejmě, ano, zájem dítěte je cosi, co stojí, tak se to staví, na vrcholu všeho. Jistě ano, ale stejně důležitá jsou i práva rodičů. To nelze prostě pomíjet a jednostranně zdůrazňovat zájem a právo dítěte, ale jsou tu i práva rodičů. Nicméně ostatně jenom ještě doplním, že Úmluva o lidských právech a základních svobodách, podle které judikuje štrasburský soud, shrnula všechny tyto vztahy týkající se právě vztahů rodičů a dětí do svého jediného článku, resp. v něm tedy výrazu „rodinný život“. A stačí to. Štrasburský soud z tohoto prostého sousloví „rodinný život“ dovozuje všechno ostatní. Samozřejmě Úmluva o právech dítěte je tedy také určitě úmluvou, která bývá řazena mezi úmluvy, které obsahují základní práva, resp. lidská práva, ale jsou to partikulární práva vztahující se pouze k dítěti, zatímco naše Listina, a tedy evropská úmluva vnímá právě ten vztah v komplexnosti.

Ale pokud hovoříme o tom, co vlastně má být základem přirozenoprávního vztahu, od kterého by se měl zákonodárce co do úpravy odpichovat, resp. jakou filozofii by tady měl zastávat? Já si myslím, že tady především platí, že zákonodárce, když stojí dva rodiče v kolizi se zájmem jak dítěte, ale já bohužel právě ze své praxe soudce musím říct, že je to obvykle kolize zájmů oněch rodičů, kteří si potom berou dítě jako rukojmí a přes něj si vyřizují vlastně svoje účty, což je velmi neblahé a odporuje to tomu přirozenému základu, který právo jejich, právo dítěte má. Tím přirozeným základem je totiž láska. Láska rodičů k dítěti a samozřejmě láska dítěte k rodičům. Dobře, jsme středoevropský stát, sledujeme jakousi kulturu a řekneme civilizační modely euroatlantické, které stojí mj. samozřejmě i na civilizaci, která se utvářela i ve Starém zákoně, v Novém zákoně. Ve Starém zákoně najdeme rozhodnutí Šalamounovo o tom, jak dvě matky tvrdily, že jsou matkou jednoho dítěte, když jedné z nich předtím zemřelo dítě, které porodily obě dvě ve stejný čas, a Šalamoun v době, kdy neexistovaly žádné testy DNA apod., kterými disponujeme my dnes, prostě řekl: Dobře, tvrdíte obě dvě své mateřství, budiž tedy dítě rozetnuto a každá z vás dostane polovinu z něj. Načež žena, která byla skutečnou matkou a která osvědčila tu lásku k dítěti, řekla: Ne, já se toho vzdávám, nechť je dítě odevzdáno té druhé ženě, a tím mu zachovala život, tím projevila tu lásku. A já se domnívám, že tato láska musí jako základ být a jako účel všech následných úprav potom interpretována, resp. chráněna zákonodárcem, respektována zákonodárcem při všech jeho úpravách a konec konců potom musí být respektována a chráněna i při úvahách soudů v rozhodování právě o tom, komu dítě svěří po rozvodu do péče a upravit ty vztahy.

Jinak tedy dobře, přesto řeknu pár slov ještě k porozvodové péči, komu svěřit dítě do péče. My víme, že právě tam soud dnes rozhoduje tak, že svěří většinou jednomu, nebo druhému rodiči a že jen výjimečně svěří dítě do tzv. střídavé výchovy. Myslím si, že možná všechny zájmové skupiny, které se zde dnes budou určité projevovat, zaspaly chvíli, kdy se tvořil nový občanský zákoník, který ostatně teď navrhuji v různých aspektech novelizovat, což mně připadá jako nápad ne úplně dobrý, protože když ten zákon ještě ani neplatí, tak to není moc dobrý nápad, ale v každém případě zaspaly dobu k tomu, aby se pokusily obrátit ono paradigma, že se dítě jako pravidlo má svěřit jednomu z rodičů. To paradigma se mělo obrátit, a pro to bych plédovala, aby soudce měl jako pravidlo nejprve zvažovat právě onu střídavou péči, a teprve když shledá důvody pro to, že péče takového typu není možná, tak že by potom zdůvodňoval a musel by zdůvodnit, proč svěří dítě právě jednomu z obou dvou rodičů. Myslím si a prosila bych všechny, kteří na tomto mají zájem, aby o tomto mém návrhu uvažovali a skoro zanechali svých snah široce novelizovat nový občanský zákoník a skoro ještě chvíli vyčkat, a pak zahájit akci a zkusit pootočit toto paradigma. To si myslím, že je vlastně základ, který by do budoucnosti obhajovat stálo za to.

*Přepis příspěvku předneseného 20.5.2013 v Senátu v průběhu veřejného slyšení na téma **POROZVODOVÁ PÉČE O DĚTI: PRÁVO DĚTÍ NA OBA RODIČE***

Dlouho jsem měla stejný názor, že dítě patří matce

Lenka Langerová

Rozvod. Zkušenost, kterou dnes zažije většina z nás. Bohužel, nebo bohudík? Záleží na okolnostech krachu vztahu a manželství, ale zdá se, že pro spoustu párů bohudík. Převážná většina, která dopadla stejně jako já, se časem neuvěřitelně zvedla. Teprve po rozvodu začala vnímat partnerství jako něco, co by se mělo udržovat a ne ho borit při prvním problému, a téměř každá z kamarádek dokázala sobě i okolí, že zůstat sama s dětmi neznamená prohru. Ano, sama, protože jde převážně o ženy, jimž soud "přidělil" děti do péče, ač je spousta jiných možností, jako společná péče, střídavá péče nebo péče otce. Proč ovšem model matka - dítě je stále upřednostňován, i když se všude dočteme o zásadním vlivu otce na výchovu dítěte? Jednoduše, celý svět a společnost je odnepaměti vychováván ženami, i když můžete třeba namítnout, že přece žijeme v převážně "mužském" světě. Ten ovšem panuje ve zcela jiných oblastech než ve výchově dětí.

Stačí se jen porozhlédnout - "mateřská dovolená" je jen začátek, žádná "otcovská" se nekoná a ani mnoho otců se do této zkušenosti nehme. Samozřejmě je také finanční stránka rodiny, žena je stále placena podstatně méně i za stejnou práci než muž a také se přece logicky předpokládá, že o dítě se bude starat jen žena. Proč? Sám systém se odmítá změnit a diskutování u piva nebo v kruhu rodiny nic nezmění. Každopádně mě ale šokoval i názor jedné téměř feministické skupiny, že otcovská dovolená by měla být povinná pro otce na určité období, např. 3 - 6 měsíců života dítěte do věku jeho tří let. Co si tím dámy chtějí dokázat, nechápu. Tento přístup rozhodně nevyrovná vztahy otec - dítě, ale spíš naruší už tak napjatý rodinný rozpočet. Tento návrh našťěší stále zůstává ve fázi návrhu a navrhovatelky se hájí tím, že ve skandinávských zemích tato varianta funguje. Ale to je naprosto jiná dimenze, tedy alespoň dle mého názoru.

Pak nastupuje mateřská škola - ženy učitelky, základní škola (na prvním stupni jsem se prakticky ani s učitelem - mužem nesetkala), střední škola - stejná praxe, většinou tam učí postarší dámy, které se už na samotné žáky dívají skrz prsty. V systému vysokých škol se podíl profesorů a profesorek mění, ovšem zde se již nedá mluvit o prakticky žádném vlivu na dítě a hlavně ženy se už v tomto období života samy stávají matkami a dostávají se do fáze "mateřská dovolená"...

Kde tedy děti získají onen mužský model jinde, než v rodině, v domácím prostředí? A teď přijde rozvod. Většina se rozvádí v afektu a nechutí řešit problém jinak, někteří se rozvádí bohužel jen proto, že se rozvádí soused, tak rychle si najít milence nebo milenku, nemůžou být přece pozadu. Ono je vážně pravda, že u souseda je tráva zelenější, ale to ty děti celkem nezajímá, ony chtějí oba rodiče. Nechápu, proč by měly žít pouze s jedním rodičem. Jen zázkřem se stává, že se partneři dokáží domluvit. Mnohdy tuto snahu naruší sám soud (soudkyně!), psychologická poradna (psycholožky!), kteří rozhodnou dle všeobecně uznávané tradice, a tu všichni známe - péče matky. Nikdo nepřihlíží k tomu, co je pro dítě nejlepší a o tom, jak to vypadá s dětmi vychovávanými pouze matkami, se můžeme přesvědčit už dnes. Vymazlení synáčky "šamponci" a dívky "drsňačky", které se neštítí ničeho, protože jim matka vtluče do hlavy, že muž je to nejhorší, co ji může potkat.

Stačí se posadit na lavičku v parku nebo na náměstí a pozorovat, co s dětmi dokáže nerovnováha ve výchově. Třeba jako ve filmu Sexmise... Pracuji v současnosti na vedoucí pozici, na kterou jsem se dostala během rozvodu, a již během mých začátků jsem musela věst jednání jak se ženami, tak i s muži. V té době jsem si začínala uvědomovat, že žena (ať svobodná, rozvedená, nebo vdaná) od určité pozice musí dokázat, že funkce, kterou zastává, jí právem náleží a že si ji zaslouží. Naopak muži jsou považováni za člena týmu, který do vedoucích funkcí tak nějak patří. Toto rozdělení rolí a pohled na ženy je dán samozřejmě historicky a srovnání rolí a pohlaví jde jen velmi pomalu a ztuhá. Muži se neradi vzdávají své "nadvlády", ale tím, jak ženy postupně přebírají maximální péči o společnost, se situace jednoho dne otočí. I já jsem během následujících let musela takzvané nasadit ostré lokty, abych byla schopná držet krok. Taková žena je pod obrovským a neustálým tlakem a na mužský svět získá zcela jiný náhled. Raději při jednání uvítám mužský protějšek, se kterým můžu předpokládat, že se dokážeme domluvit (jednání je uvolněnější, protože role jsou jasně dané, muž je ten dominantní, který to řídí... nebo si to alespoň myslí), kdežto u žen zcela běžné dochází ke konfrontacím a neúspěchu. Z tohoto pohledu se ani nedivím, že jsou muži mnohdy považováni ženami jen jako ploditel a po aktu by měl být sežrán tak, jako v typické živočišné říši. Vše se zdá pro něj jednoduché, samozřejmě a vypadá to, že společnost mužům jde tak nějak "na ruku". A v tomto duchu jsou vychovány i děti.

Ale tohle lidem přece nepřísluší. Kam se poděje ta láska, se kterou se děti většinou pořízují, a kde jsou ta práva otce na výchovu, se kterými se kdekdo snaží ohánět, ale v praxi nefungují. Muž stejně jako žena je rodič, i když dítě neporodil, ale má stejnou povinnost se o něj starat a vychovávat ho. A tohle právo je mu sebráno systémem. Někdo samozřejmě může namítnout, že otec o děti často nemá zájem, ale zamysleme se, kdo mu vnucuje myšlenku, že starat se má žena. Od malička celá společnost. Pokud nezměníme vlastní myšlení a nezačnou jak matky tak i otcové vychovávat děti k myšlence společné výchovy, pak můžeme nad "touto dobou" i dobou budoucí jen kroutit hlavou.

Rozhodně ovšem neomlouvám otce, že se do takové situace dostali a ač se snaží sebevíc, neuspějí. Mnohdy si za tyto případy mohou sami, odejdou k milence ve víře, že jim tam "pokvete pšenka". Dříve nebo později i milenka bude chtít dítě a koloběh se může rozjet znovu. A nový trend dělat z otce superhrdinu, že se postará o děti, vypral a uvařil, je naprosto nepatřičný. Jedná se o součást výchovy a je to jeho povinnost stejně jako matky, u které se to čeká automaticky.

Připadám vám jako krkavčí matka, co se snaží zbavit dítěte? Ne. Ženám samoživitelkám nemůžu zazlívat nic, sama jsem ve stejné situaci. Manžel odešel k ženě se dvěma dětmi před téměř třemi lety a o syna zájem nejevil do té doby, než jsem požádala o zvýšení alimentů. Sice striktně dodržuje, nebo chce dodržovat, soudní příkaz, co se týče styku s dítětem, ale i za to jsem nesmírně vděčná. Dlouho jsem měla stejný názor jako většina společnosti, že dítě patří matce, a umocňovala mi tento pocit i vlastní matka, ač rodiče rozvedení nejsou. Zlom nastal ve chvíli, když jsem poznala současného přítele, který v době našeho setkání bojoval o svření svých synů do střídavé péče. Po **DVOU LETECH TĚŽKÉHO BOJE** se mu to podařilo a já byla ráda, že můžu být u toho, kdy muž má opravdový zájem o své děti. Změna proběhla i u mě a doufám, že do budoucna budu schopná svému synovi ukázat, že výchova dětí je nesmírně důležitá i v té otcovské linii.

Moralizování a pozitivní diskriminace u soudu

Helena Fukalová

Ráda bych se podělila o zkušenost, kterou jsem měla možnost zažít jako svědek jedné ze stran v opatrovnickém řízení.

Přestože je paní soudkyně Eva Nykodýmová (Praha 10) soudkyní již dlouho (soudkyní byla již za éry komunismu, což samo o sobě cosi značí) a v soudní síni podle mého už musela nutně zapustit kořeny, snažila jsem se k ní přistupovat objektivně. Ale snad právě z důvodu jejího dlouhodobého působení v opatrovnických řízeních už ztratila svůj nadhled a vystupuje jako důležitý moralista nezbytný pro umravnění všech těch zkažených rodičů, kteří se k ní dostanou. Zcela se vytratila schopnost vcítit se a pochopit, že rodiče, kteří se dostali k soudu, si tam jdou s důvěrou pro pomoc, protože situaci už vlastními silami nejsou schopni vyřešit, a soudce je zde také proto, aby jim pomohl nastalou situaci rozplést a vnést do ní opět pořádek a světlo.

Rodiče, kteří již tak trpí výčitkami, jak vlastními, tak druhého partnera, jsou tedy nuceni vyslechnout ještě morální výkřiky dokonalé paní soudkyně, při jejich výrocih mne často napadala věta z bible: „*Hod kamenem, kdož jsi bez viny.*“

Abych se dostala k jádru tohoto sdělení... při mém výslechu mne soudkyně mimo jiné zpovídala i z věcí, které s daným případem nesouvisely a do kterých jí nic nebylo. Když došlo na téma „*Kdo má v péči vaše děti?*“ a já jsem se stoickým klidem sdělila, že obě děti mám v péči já, ale dcera již druhým rokem žije na vlastní žádost u otce, paní soudkyně se pobouřeně opět jala moralizovat, jak musíme tuto skutečnost nechat potvrdit soudem, že na to má dítě právo a že nestačí sepsat na OSPOD prohlášení a dohodu rodičů. Do protokolu následně nechala uvést, že matka byla poučena o nutnosti právní úpravy. Přestože není pravdou, že existuje nějaká nutnost rozhodnutí soudu, pokud jsou rodiče schopní se dohodnout.

Naskytla se jí příležitost využít tohoto exemplárního příkladu a pozitivně motivovat rozhádané rodiče, kteří se neumí dohodnout - poukázat na to, že to jde i bez soudů a že jsou rodiče, kteří nezapomínají na to, že po rozchodu jsou i nadále rodiči a že by se to mohli od těchto rodičů učit, když je mají přímo pod nosem. Namísto toho zvolila tu negativní variantu a zcela neoprávněně shodila rodiče, kteří mají vůli, zájem i slušnost a konají vše pro dobro svého dítěte.

Samozřejmě následovala otázka, jak vysoké výživné platím otci, když dcera žije u něj. Na odpověď, že jeden až dva tisíce měsíčně, nebyla reakce žádná, byla pouze zaznamenána do protokolu. Když ale o deset minut později otec uvedl tu samou částku jako výživné, které platí na syna, soudkyně se rozlítla jako Nemesis a opět vyrukovala se svým dalším morálním výlevem s tím, že tak nízké výživné nestanovuje ani bezdomovcům. V tu chvíli, jako divák pokračujícího řízení, jsem měla velkou chuť se ozvat a podotknout, že i mně by mělo být uděleno morální kázání na toto téma, protože i mnou placené výživné je ve stejné výši.

Z pro-mateřské atmosféry u soudu mi bylo velmi těžko, a to přesto, že jsem máma. Je mi líto, že je na nás matky nahlíženo jako na ty protěžované, přírodou lépe vybavené pro rodičovství, ty chudinky nemohoucí, opuštěné, podvedené, ekonomicky závislé, skoro nesvéprávné, takže nám musí každý soudce i OSPOD nadřizovat, aby naše mateřské emoce nedoznaly újmy. Nejsem zastávkyní feminismu, ale u opatrovnických soudů ho nenajdete ani špetku. Osobně jsem cítila, jak matky nejsou na stejné úrovni s otci. Nejsou brány jako rovnocenní partneři.

Jsem šťastnější, že žiji v Evropě a v západní civilizaci, že mám právo volit, nemusím si zakrývat vlasy ani štíhlé nohy, mohu řídit auto a říkat nahlas, co si myslím. Ale vůbec bych se nedivila mužům-otcům, že by raději žili v Arábii a jejich práva by tak byla nedotknutelná.

Detská psychologička a súdna znalkyňa o porozchodovej starostlivosti o deti

Odpovede renomovanej detskej psychologičky a súdnej znalkyne o zverení dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti a jeho vplyvy na dieťa v období po rozchode rodičov: Aj keď bude realizovanie striedavej výchovy v praxi náročnejšie a bude mať svoje úskalia, pre celkový psychosomatický vývin detí až do bodu, kedy sa deti stanú rodičmi, má striedavá výchova nedoceneniteľný význam. Verím, že postupne takýto typ starostlivosti bude vnímaný pozitívne hlavne preto, že je citlivý k duši dieťaťa.

Mgr. Lýdia Adamcová, detská psychologička, súdna znalkyňa

Čo hovoria vaše skúsenosti súdnej znalkyne o situácii detí počas rozvodových konaniach, vtedy, keď sa na súde rozhoduje o úprave styku maloletých detí s rodičmi po ich rozchode? Ako sa správajú matky a ako otcovia? Majú otcovia v SR záujem majú o porozvodovú starostlivosť o dieťa?

Situácia detí počas rozvodových konaní býva v mnohých prípadoch dramatická, ale aj nekomplikovanejšie prípady prežívajú deti stresujúco. Správanie rodičov, niekedy predovšetkým matiek, býva účelovo motivované s tendenciou eliminovať druhého rodiča z výchovnej starostlivosti a minimalizovať jeho kontakt s dieťaťom. Aktuálne možno pozorovať nárast záujmu otcov o porozvodovú starostlivosť o svoje deti, možno práve ako dôsledkoch doterajšej praxe jednostranne preferovať starostlivosť matky, bez ohľadu na vek a pohlavie dieťaťa. Pozície rodičov vo vývine dieťaťa sa cyklicky striedajú, v určitom období je dôležitá osoba matky a potom je to osoba otca. Práve v neskoršom veku potrebujú deti cítiť silu, odvahu mužskej autority akou je otec a iba otec, môže napríklad z chlapca vychovať muža, nikdy to nemôže urobiť matka a ani nevlastný otec.

Aká bola prax našich súdov pri rozhodovaní o tom, komu zveria dieťa po rozchode rodičov?

Doterajšie prax súdov, ale aj niektorých znalcov je ovplyvnená "novodobou" tradíciou zverovať deti do výchovnej starostlivosti matky a to bez rešpektovania ich veku a pohlavia. Zverenie detí do starostlivosti otca, bolo vnímané ako komplikovanejšie riešenie problému, ktoré si často vyžadovali niekoľko kontrolných znaleckých posudkov, zo strany matiek nasledovali obviňovanie a sťažnosti na znalca, návrhy na trestné stíhanie znalca, čo hraničilo až zo zastrašovaním znalca. Snažím sa vždy matkám zdôrazňovať, aby deti uvoľnili a umožnili im žiť aj s otcom a aby to nebrali ako osobnú prehru.

Doteraz mohli rodičia realizovať určitú formu striedavej starostlivosti o dieťa iba vtedy, ak medzi sebou uzatvorili dohodu a súd ju schválil. Po novom má byť striedavá starostlivosť umožnená aj vtedy, ak jeden z rodičov uzatvorenie takejto dohody blokuje. Je toto riešenie správne a čo môže priniesť najmä deťom?

Ja toto rozhodnutie vnímam ako výhru pre deti. Deti nebudú tlačené do rozhodnutia zvoliť si jedného rodiča, čo v jeho vnútornom citovom prežívaní vedie vždy k pocitom viny voči rodičovi, ktorého priamo alebo nepriamo odmietli. Identita a jedinečnosť dieťaťa je daná jeho matkou a otcom a dieťa ich potrebuje vnímať a cítiť, aby určitým spôsobom zrkadlilo pozitívne ale aj negatívne vlastnosti rodičov. V tomto procese sa dieťa učí prežívať svoju hodnotu, svoje sebavedomie, formujú sa jeho rôzne životné postoje a týmto sa formuje jeho vyvíjajúca sa osobnosť. Akékoľvek dehonestovanie a kriminalizovanie jedného z rodičov je základom nízkej sebadôvery dieťaťa, dieťa má problémy so sebarealizáciou, čo postupne vedie k poruchám správania, depresiam a to sú predispozície k drogovým závislostiam, asociálnemu správaniu ale aj iným psychickým a zdravotným problémom a to aj v ich dospelosti.

Napriek istým stereotypným názorom v spoločnosti na výchovu detí po rozvode, ktoré dosiaľ odobrovali súdy, existuje šanca, že takýto typ starostlivosti bude na Slovensku vnímaný už pozitívne? Je striedavá starostlivosť riešením pre všetkých rodičov a ich deti?

Striedavá výchova zrovnoprávňuje pozície oboch rodičov a zrovnoprávňuje aj ich zodpovednosť za výchovné problémy detí, rodičia budú musieť viac komunikovať o problémoch svojich detí a nebudú ich tajiť zo strachu, že zlyhali. Zníži sa možnosť detí manipulovať s rodičmi a zneužívať ich strach, že o dieťa príde. Problémy detí sú nepriamou výzvou pre oboch rodičov aby začali spolu komunikovať, čo striedavá výchova jednoznačne umožní. Dieťa potrebuje oboch rodičov, ale to najdôležitejšie čo potrebuje, je cítiť ich vzťah, ak už tam nie je láska, z ktorej sa ich dieťa narodilo a ktorú silne cítilo, nech je tam ich vzájomná úcta a rešpektovanie.

Striedavá výchova je riešením v prospech dieťaťa, dieťa bude mať voľbu slobodne naplniť svoje citové potreby k oboom rodičom, nebude musieť svoje city k rodičom kontrolovať a potláčať. Apelujem na všetkých, ktorí vstupujú do riešia takýchto konfliktov, aby túto možnosť využívali a ak budú určité problémy, nech si predstavia a precítia situáciu, že majú dve deti a majú sa rozhodnúť iba pre jedno dieťa, čo budú v tejto situácii prežívať vo svojom vnútri, ako budú trpieť pri pomyslení na druhé dieťa a potom nech rozhodujú, čo je v záujme každého dieťa.

PhDr. Jaroslava Martinková: Som za striedavku všade kde to je len možné

Zaužívaná prax „párnovikendovej“ úpravy styku detí s rodičom, ktorému neboli deti zverené do starostlivosti v naprostej väčšine neuspokojuje potrebu a túžbu detí mať druhého rodiča k dispozícii tak, ako by to odpovedalo ich predstavám. A to už bez ohľadu na to, či si to trnúť deklarovať nahlas alebo nie.

PhDr. Jaroslava Martinková

súdna znalkyňa a psychologička a psychoterapeutka pre dospelých a deti

Striedavá výchova by mala predstavovať po rozpade partnerského vzťahu rodičov jednu z najpodstatnejších alternatív riešenia pre deti a to bez ohľadu na to, či medzi rodičmi panuje dohoda. Rozpad vzťahu a definitívne riešenie partnerského vzťahu vo väčšine prípadov so sebou prináša napätie, nepohodu a nepochopenie. Deti veľmi často nechápu, prečo sa to všetko deje, keďže ich optika je veľmi často iná ako optika dospelých a predstava zachovania rodiny pretrváva dlho po tom, čo sa rodičia rozídu.

Striedavá výchova by sa mohla stať najmä v prvej fáze alternatívou, ktorá deťom pomôže prekonať adaptáciu na zmenu vzťahových pomerov /nielen z hľadiska aktuálneho zjednodušenia prijatia nového vzťahového status quo, ale aj z hľadiska ďalšej štruktúracie ich životnej cesty/. Takýmto riešením by sa z ich života nevyratila výraznejším spôsobom ani jeden z rodičov, ktorí svojou rolou najvýznamnejším spôsobom determinujú ich budúcu partnerskú, rodičovskú a obecnú ľudskú prosperitu. Mohlo by to byť len potvrdením často rodičmi deklarovaného prístupu, „my sa síce rozchádzame, ale Teba milujeme a urobíme všetko pre to, aby si neprišiel ani o jedného z nás“. Je však v každom prípade nutné neprehliadnuť konkrétne charakteristiky či už dieťaťa alebo rodičov, čím nemám na mysli prirodzený vzťahový diskomfort, ktorý sa viaže na fázu rozpadu vzťahu.

Pre dieťa je v prvom rade dôležité, aby cítilo, že je skutočne milované, čo nie je viazané dominantne na miesto, ale na reálne vzťahové posolstvá, ktorých sa mu dostane od mamy, otca a často aj širšieho sociálneho prostredia /starí rodičia, krstní rodičia.../. Čím lepšie sa bude dieťa cítiť u jedného aj druhého rodiča, čím viac lásky v podobe láskavého, nemanipulatívneho, nekonfrontačného prístupu si bude môcť zažiť, tým menej bude poškodené nepochybné náročnou situáciou v podobe zmenenej rodinnej konštelácie.

Zo psychologického hľadiska by bolo užitočné, pokiaľ nejde o závažné okolnosti jasne zdokumentované /domáce násilie, zneužívanie omamných látok, podozrenie z pohlavného zneužívania, dieťa v odbornej starostlivosti v súvislosti so závažnými preukázanými psychologickými problémami/ a pokiaľ aspoň jeden z rodičov prejaví záujem o tento typ starostlivosti o dieťa na čas po rozpade partnerského vzťahu, keby súd nariadil formou predbežného opatrenia striedavú výchovu a vymedzil tak priestor na konzumáciu vzťahu dieťaťa s rodičmi do definitívneho rozhodnutia vo veci samej.

Čas určený pre jedného aj druhého rodiča musí byť k o n k r é t n e vymedzený, aby bolo možné aspoň čiastočne predísť komplikáciám v podobe nedisciplinovaného prístupu zo strany rodičov, čo samo o sebe už môže indikovať mieru jeho rodičovskej zrelosti. Následne potom v prípade, že nebude možné rozhodnúť bez účasti odborného postoj, čo najskôr súd orientoval rodičov na psychológa, mediátora, znalca, ktorí by nielen prezentovali svoj odborný postoj, ale najmä sa pokúsili posunúť optiku rodičov smerom, ktorý bude pre ich dieťa v tejto životnej situácii najoptimálnejší.

Odborné, či znalecké posudky, ktoré sú vykonávané s veľkou latenciou potom, čo dieťa trávi väčšinu času s jedným rodičom, často vykazujú už len deskripciu aktuálneho status quo, kedy dieťaťu mnohokrát nezostáva nič iné, ako sa identifikovať s filozofiou toho rodiča, s ktorým žije, než aby riskovalo nezvládnutie svojho vnútorného konfliktu, ktorý súvisí s túžbou po tom druhom, ktorý je ale rodičom s ktorým žije neakceptovaný.

Výhodou striedavej výchovy môže byť predovšetkým fakt, že dieťa aj keď prichádza o rodinné istoty, bude mať k dispozícii rovnako obidvoch rodičov, bude to legálna forma, ktorá ochráni dieťa od toho, aby muselo rozhodovať, ktorý rodič je ten „pravý“, selektovať, cenzúrovať svoje potreby a túžby vo vzťahu k jednému alebo druhému rodičovi. Rodičia budú nútení po čase spolu ako tak komunikovať, keď budú mať na mysli v prvom rade prosperitu a pohodu svojho dieťaťa alebo nájdu takú formu interakcie, ktorá nebude svojim konfrontačným charakterom na dieťa bezprostredne doliehať /napr. v pondelok dieťa odovzdajú do školy, do MŠ, odkiaľ si ich druhí rodiči vyzdvihnú a kam ho zasa v intervale, ktorý bude zadefinovaný v striedavej výchove odovzdajú/.

Rodičia budú mať zabezpečený rovnocenný priestor pre svoj vzťah s dieťaťom a nemal by byť teda dôvod na to byť nekonštruktívny. V opačnom prípade to bude znakom toho, že nejde o dieťa, ale o úplne iné záležitosti a dieťa slúži len ako nástroj k tomu dosahovať svoje kontraproduktívne ciele. Striedavá výchova, keď sa vydará má aj potenciál k tomu, aby si dieťa nielen „užilo“ ale aj reálne a nevíkendovo „ohmatalo s plusmi aj mínusmi“ jednu aj druhú rodičovskú autoritu, čo je dôležité nielen z hľadiska toho tu a teraz, ale z hľadiska celej ďalšej životnej cesty každého z nás.

Úskalia striedavej výchovy

Striedavú starostlivosť neodporúčam tam, kde dochádzalo k preukázanému domácejmu násilliu nielen voči partnerovi, ale aj deťom, zneužívaniu omamných látok, podozrenie z pohlavného zneužívania, preukázanej snahe aktívne problematizovať obraz druhého rodiča, dieťa v odbornej starostlivosti so závažnými preukázanými psychologickými problémami, kde je nutné mieru adaptability dieťaťa konzultovať s odborníkom, tam, kde samotné dieťa vyjadri nechut' k takémuto aranžmánu.

Je nepochybné možné – tak ako ostatne všetko – aj striedavú výchovu zneužiť k tomu, aby si jeden z rozchádzajúcich sa partnerov vybavil účty s tým druhým, pretože vie, že to je dosť dobrý spôsob ako toho druhého potrestať. A bez ohľadu na to, ako má vybudovaný vzťah s dieťaťom, či reálne možnosti na tento druh starostlivosti bude na alternatíve striedavej výchovy trvať, aby sa následne ukázalo, že partnerom v striedavej výchove nie je on /ona/, ale starí rodičia, nový partner či partnerka, pečovateľka atp... Nie je vylúčené ani to, že v snahe vyhnúť sa plateniu výživného na dieťa, v predstave, že pôjde o financovanie životného štýlu bývalého partnera – bude presadzovať striedavú výchovu rodič bez skutočného záujmu intenzívne sa starať o dieťa.

Záver

Všade tam, kde ide o skutočný záujem rodičov o dieťa a nestáva sa dieťa len nástrojom, či prostriedkom, či prostriedkom, ktorý ľahko posluží k vybavovaniu si účtov s tým druhým – a to platí o jednom aj druhom rodičovi – je v záujme dieťaťa zachovať mu obidvoch rodičov. V prípade, že to tak nie je, potom je potrebné dieťa ochrániť a zväziť, či zachovaním jedného „kompetentnejšieho“ rodiča sa nezredukuje miera traumatizácie dieťaťa, ktorej by bolo dlhodobou vystavované.

Zachovanie obidvoch rodičov je pre dieťa nesporne prospešnejšie ako sa pokúsiť ho o jedného z rodičov pripraviť. Za vhodných podmienok pre dieťa okrem iných je nutné považovať aj tie, kedy nie je dieťa vystavované konfrontačnej vzťahovej atmosfére, kedy sa rodičia, keď už nič iné, dokážu od seba vzdialiť bez toho, že by toho druhého pred dieťaťom stavali do pozície „nežiadúceho“ – pokiaľ na to nie sú preukázateľné, závažné dôvody.

Základným mementom pre každého rodiča by mala byť skutočnosť, že snahou implantovať dieťaťu problematický obraz toho druhého sa aktívne podpisujú na jeho nielen súčasných, ale aj budúcich problémoch. Je nutné mať na pamäti, že tým primárne neublížia druhému rodičovi /tak, ako to majú často na mysli/, ale predovšetkým svojmu dieťaťu.

Pokiaľ sú rodičia naozaj psychicky „v poriadku“, disponujú vyhovujúcimi podmienkami na výchovu dieťaťa, majú o takúto alternatívu riešenia záujem a zároveň aj dieťa prijíma túto alternatívu riešenia – teda aj ono je v tejto terminológii psychicky v poriadku – nevidím z psychologického hľadiska dôvod na upretie alternatívy striedavej výchovy.

Bránění v kontaktu s druhým rodičem prostřednictvím odstěhování rodiče s dítětem v rámci ČR

Mgr. Michaela Sigmundová, Ph.D.

Přepis příspěvku předneseného v Senátu Parlamentu České republiky na veřejném slyšení „**POROZVODOVÁ PÉČE O DĚTI: PRÁVO DĚTÍ NA OBA RODIČE**“ dne 20. května 2013.

Vážené paní senátorky, vážené dámy a pánové, ve svém příspěvku se chci zabývat podobným příspěvkem, jako měl pan doktor **JADLOVSKÝ**, ale který se týká odstěhování rodiče na území ČR.

Ve své advokátní praxi řeším samozřejmě rozvody a vypořádání majetku nejenom sezdaných párů, ale i párů nesezdaných, a v těchto souvislostech samozřejmě také řešíme, kdo z rodičů zůstane ve společném bydlišti, kdo bude mít v péči děti a kdo se bude stěhovat pryč. Někdy dochází rodiče k tomu, že uzavřou dohodu ohledně bydlení, vypořádání SJM, výživného i dětí, což samozřejmě je na prvním místě. V některých případech využívají rodiče i pomoci mediátora, kdy uzavírají mediační dohody. A v těchto chvílích se právě řeší i otázka, jak dalece budou od sebe rozvedení rodiče nebo nesezdaní rodiče bydlet a jakým způsobem se dále budou podílet na péči o společné děti.

Na začátku oba dva rodiče většinou deklarují ochotu starat se o děti společně a být si na blízku. Z tohoto důvodu rodič, který se tedy stěhuje ze společného bydliště, si pořizuje nové bydliště, často se zadluží hypotečním úvěrem, který samozřejmě poté splácí, nicméně následně je zaskočen chováním druhého rodiče, který třeba s odstupem doby si dejme tomu najde nového partnera a miní se odstěhovat na konec republiky. Pro toho druhého rodiče to znamená samozřejmě jednak narušení jeho určité představy vývoje do budoucna a také zvýšené finanční náklady, protože tento rodič například dojíždí každý týden za dětmi, pokud je nemá ve své péči, což přináší zvýšené finanční i časové výdaje, a mnoho mých klientů, když takhle vážili 300 km dlouhou cestu, tak poté zjistili, že matka s dětmi není buď doma, nebo mu děti nedá s odůvodněním, že děti jsou nachlazené nebo nemají zájem se s otcem vidět. Takže to jsou samozřejmě věci, které rodiče řeší, a je to velice nepřijemné.

V rámci nového zákona o mediaci, který začal platit od loňského roku od 1. září 2012, **se doporučuje rodičům dohodnout se, pokud jsou ochotni se dohodnout u mediátora, tak, že se sjednává v dohodě o mediaci i určitá sankční klausule ve smyslu, že pokud se druhý rodič odstěhuje v průběhu trvání této dohody, tak pak musí platit určitou smluvní sankci tomu druhému rodiči, který mediační dohodu dodržuje.**

O podstatných záležitostech týkajících se nezletilých dětí by se měli tedy rodiče především dohodnout, ať už sami, nebo prostřednictvím mediátora. Pokud se nedohodnou, tak pak samozřejmě rozhoduje soud. A mezi podstatné záležitosti, které by rodiče měli řešit, patří samozřejmě i to, kde děti budou bydlet, pokud dojde k jejich změně bydliště. V ústavním nálezu Ústavní soud uvedl v roce 2010, že zájmem dítěte je, aby bylo v péči obou rodičů, a není-li to možné, pak právě toho z rodičů, který mj. uznává roli a důležitost rodiče druhého v životě dítěte a je přesvědčen, že i ten druhý je dobrým rodičem. Mezi základní práva rodičů patří vychovávat děti a pečovat o ně. **Rozhodnutí rodiče přestěhovat se do jiného města může významně omezit práva druhého rodiče ve vztahu k výchově a péči o nezletilé děti.**

Dle nálezu Ústavního soudu je vazba mezi rodičem a dítětem jedním z prvořadých předpokladů zdárného vývoje rodiče a také dítěte. Pro rodiče a dítě je možnost být spolu základním prvkem rodinného života a opatření, která jim v tom brání, samozřejmě představují zásah do práva na rodinný život.

V tomto směru bychom se mohli inspirovat už zde zmíněným kalifornským modelem, jak tady zmínil pan Ing. Hodina, protože v roce 2009 se v Kalifornii u soudu řešil případ jistého herce, který měl za manželku českou občanku a měli společně tříleté dítě. A tato matka poté, co se rozešla s otcem, tak to dítě měla mít stejně tak jako otec ve společné péči, nicméně poté se náhle rozhodla s dítětem odstěhovat, což se samozřejmě nelíbilo otcovi, takže se obrátil na soud a soud právě s odkazem na tato předchozí i u nás jaksi citovaná ustanovení ústavního nálezu konstatoval, že **matka porušila dohodu, brání druhému rodiči ve styku s dítětem a z tohoto důvodu byl tento tříletý syn svěřen do péče otce a matka ztratila nárok na péči o syna.**

Dávám tedy na zvážení přítomným zástupcům státní správy, zda případně takto nepostupovat i ve věcech v rámci ČR, protože odstěhování se rodiče významně narušuje práva druhého rodiče na styk s dětmi a je to samozřejmě nejenom finančně náročné, časově náročné, ale také to kolikrát může znamenat i odcizení rodiče s druhým dítětem, což samozřejmě je nepřijatelné. Děkuji za pozornost.